

Scénář ZŠ Sázavská - paní Preislerová

A: Budeme vám vyprávět životní příběh paní Jaroslavy Preislerové, která se narodila v Praze a své dětství prožila na pražských Vinohradech.

B: Otec paní Preislerové vlastnil koloniál na Bělehradské ulici na Praze 2.

Menší obchod se vším, ono se říkalo dřív koloniál. Teď máte v jednom obchodě všechno. Předtím to bylo tak nějak rozdělené. Bylo jiné nakupování také, protože moji rodiče znali všechny zákazníky. Teď znali rodiny, protože ty paní měly čas. A naši, moji rodiče na to měli taky čas nebo si udělali.

A: Po roce 1948 byl rodičům obchod znárodněn a už ho nikdy nezískali zpátky. Hledání nového zaměstnání bylo pro tatínka paní Preislerové složité, ale nakonec se zadařilo také díky malé Jaroslavě a její paní učitelce.

No a mezi řečí, jak se ptala, co tatínek dělá, tak mi strčila, podstrčila takový papírek. Bylo tam jméno jejího bratra a i továrna, kde pan Halkov pracoval a říká: „Řekni tatínkovi, ať tam jde a bratr ho zaměstná.“ No protože ty lidi neměli ani místa, neměli zaměstnání, nesměli si vybrat, takže prostě tohle. Já jsem poděkovala, šla jsem domů a důležité jsem ukázala tatínkovi, dala jsem mu papírek.

B: Díky tomu, že tatínek pracoval v továrně, mohla Jaroslava studovat střední školu, obor zdravotní sestry.

A: Jelikož měla příbuzné v USA. Podařilo se jí získat výjezdní doložku a odcestovat do Spojených států.

No a já jsem si říkala, jo, já tady zůstanu, budu se mít dobře no a třeba tatínka zavřou a co potom.

B: Profesně se paní Preislerová v průběhu let posunula od zdravotní sestry přes nutriční terapeutku až na pozici úplně odlišnou. Díky své rodině uměla cizí jazyky a získala místo telefonní spojovatelky.

Ta práce jednoduchá nebyla, to jsem si myslela, že uteču. No ale výhoda byla, že tam byla šestatřicet hodin pracovní doba, ne dvaatřicet, no tak jsem tam nějakou dobu byla a pak mně ta paní vedoucí nabídla, jestli si chci jít udělat zkoušky jazykové, tak jsem si je udělala, angličtinu a ruštinu tenkrát, no a přešla jsem na mezinárodní ústřednu.

B: Pracovala v tiskových střediscích, což jí dalo příležitost cestovat a tato práce ji velmi těšila.

A: Události roku 1989 prožívala paní Preislerová především na svém pracovišti. Je ráda, že změna režimu přinesla mladým lidem možnost cestovat a poznávat jiné kultury. Jak říká, cestování před revolucí tak jednoduché nebylo.

Jako mladý lidi máte: Já, tam bych se podívala, tohle se podívala, ušetřím si a jedu. Tehdy už si mohla mít i ušetřeno a nepustil tě nikdo.

B: Dokonce i její dcera žije dnes na místě, kterého se její matka vzdala, aby pečovala o svou rodinu. S maminkou je ale díky dnešním technologiím a možnosti cestování v intenzivním kontaktu i nadále. Paní Preislerová dceru v Americe velice ráda navštěvuje.